

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติ ต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พระมหาฉัตรชัย สุฉตตชโย (มุลสาร), ผศ.ดร.
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
อีเมล : Jkit2009@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย จากการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน และ 2) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเจตคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาไทยที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย จำนวน 40 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย นำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบค่าที (t-test dependent)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาที่เรียนตามแผนการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้
2. นักศึกษามีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยก่อนเรียน สูงกว่าหลังเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, เจตคติ, ภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย

A Study of the Achievement and Attitude in Pali and Sanskrit in Thai of 3rd year student in Mahamakut Buddhist University

Phramaha Chatchai Suchattajayo

Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University

E-mail : Jkit2009@gmail.com

ABSTRACT

The results of this research were as followed : 1) to compare the achievement of Pali and Sanskrit languages in Thai languages of 3rd year students Teaching Thai. From teaching courses on Pali and Sanskrit languages in Thai languages by pretest and posttest, and 2) to compare the attitudes of students in 3rd year Teaching Thai towards teaching courses on Pali and Sanskrit languages in Thai by pretest and posttest.

The samples were the 3rd year students of first academic year 2560 in Teaching Thai, Faculty of Education, Mahamakut Buddhist University, was registration courses in Pali and Sanskrit languages total 40 persons. The instrument used in the research plans include teaching courses on Pali and Sanskrit languages in Thai, test achievement and attitude toward the study of Pali and Sanskrit languages in Thai. The data were analyzed by percentage (%), average (Mean), standard deviation (S.D.) and t-test dependent (t-test).

The research was found that:-

1. Students who plan to study teaching courses on Pali and Sanskrit languages in Thai. An achievement after learning Pali and Sanskrit languages in Thai was higher level before study. Statistically significant at the .01 level. This is consistent with the assumptions of criterion. 2. Students was attitude toward the study of Pali and Sanskrit languages in Thai was in high level after posttest. Statistically significant at the .01 level. This is not consistent with the assumptions of criterion.

Keywords: A Study of the Achievement, The Attitude, Pali and Sanskrit in Thai

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาเป็นปัจจัยหลักด้านการสื่อสาร การส่งข้อมูลข่าวสารต่อกันและกัน การทำความเข้าใจสื่อความหมายและความประสงค์ของกันและกันล้วนแต่มีภาษาเป็นสิ่งขับเคลื่อนทั้งนั้น ปัจจุบันภาษาในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อวิถีชีวิตคนไทยมากขึ้น ทั้งเป็นการรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในอีกฐานะหนึ่ง มีข้อความที่ระบุชัดเจนว่า อาเซียนควรสนับสนุนให้ประชาชนของอาเซียนเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาต่าง ๆ ที่ใช้ในอาเซียนเป็นภาษาที่ 3 นอกเหนือจากภาษาแม่ของตนและภาษาอังกฤษ (ASEAN Secretariat, 2011) ดังนั้น รัฐบาลไทยจึงได้มีการส่งเสริมให้คนไทยทุกระดับทุกสาขาอาชีพได้มีโอกาสเรียนภาษาที่มีความจำเป็นเพิ่มขึ้นอีกอย่างน้อยหนึ่งภาษา นอกเหนือจากภาษาแม่ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ภาษาประเทศเพื่อนบ้านไม่ว่าจะเป็นภาษาพม่า ภาษาลาว ภาษาเวียดนาม ภาษาเขมร ภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาราชการและใช้กันอย่างแพร่หลายในแต่ละประเทศ ภาษาเหล่านี้เป็นภาษาสื่อสารระหว่างกัน แต่ในกลุ่มภาษานั้นยังมีภาษาที่ถูกยืมใช้นอกเหนือไปจากกลุ่มภาษาหลักก็คือ ภาษาบาลีและสันสกฤตซึ่งเป็นภาษาที่มาพร้อมกับความเชื่อศาสนา ศิลปวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาแต่ยุคแต่ละสมัย

ภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยได้ถูกนำมาบรรจุเป็นรายวิชาบังคับ กลุ่มวิชาเฉพาะทางการสอนประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทยของคณะศึกษาศาสตร์ไปด้วยโดยเน้นการเรียนการสอนในลักษณะศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของภาษาบาลีสันสกฤต และภาษาไทย ความแตกต่างของการใช้คำบาลี คำสันสกฤต และคำไทย สาเหตุที่นำคำบาลี คำสันสกฤตมาใช้ในภาษาไทย วิธีการใช้คำบาลี และคำสันสกฤตที่ถูกต้องในภาษาไทย เพื่อให้ให้นักศึกษาที่เรียนการสอนภาษาไทยได้เข้าใจหลักการศึกษและเข้าใจหลักของภาษาไทยในฐานะเป็นภาษาที่มีพื้นฐานการใช้หลายอย่างมาจากภาษาบาลีสันสกฤต ทั้งคำศัพท์ รูปแบบการสร้างคำ รวมทั้งได้รับอิทธิพลมาจากพระพุทธศาสนาในฐานะเป็นศาสนาประจำชาติไทย แต่ภาษาบาลีสันสกฤตก็เป็นอีกภาษาที่ได้ถูกนำมาใช้ในภาษาอาเซียนค่อนข้างมาก กล่าวเฉพาะในภาษาไทยได้ยืมคำมาจากบาลีและสันสกฤตมาใช้เป็นจำนวนมาก เมื่อพระพุทธศาสนาได้แพร่เข้ามาในสู่ประเทศไทยและคนไทยได้ยอมรับนับถือศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ คนไทยจึงจำเป็นต้องเรียนภาษาบาลีและสันสกฤต เพราะคำสอนทางศาสนาเป็นภาษาบาลีและสันสกฤต

ดังนั้น จึงได้เกิดคำภาษาบาลีและสันสกฤตใช้ในภาษาไทยมากขึ้น (วิสันต์ กุฎแก้ว, 2529, หน้า 1) นอกจากการรับนับถือศาสนาพุทธแล้ว ไทยยังได้รับเอาความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี พิธีกรรมต่าง ๆ รวมทั้งวรรณคดีบาลีและสันสกฤตเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย ซึ่งเป็นส่วนทำให้เรารับคำภาษาบาลีและสันสกฤตซึ่งเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น เข้ามาใช้ในภาษาไทย (สุวิงค์ พงษ์ไพบูลย์, 2523, หน้า 5) ได้กล่าวถึงเหตุที่คำภาษาบาลีและสันสกฤตเข้ามาปนอยู่ในภาษาไทยว่า เนื่องมาจากเหตุผลหลาย เช่น ด้านความสัมพันธ์ทางด้านศาสนา เมื่อศาสนาพราหมณ์และศาสนาพุทธเผยแผ่เข้ามาสู่ประเทศไทย ศาสนาพราหมณ์ใช้ภาษาสันสกฤตและศาสนาพุทธใช้ภาษาบาลี ในการเผยแผ่ศาสนาไทยได้รับศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ และรับคติของศาสนาพราหมณ์มาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในลัทธิธรรมนิยมประเพณีต่าง ๆ เราจึงรับคำในลัทธิทั้งสองเข้ามาใช้ในลักษณะของศัพท์ทาง

ศาสนา และใช้เป็นศัพท์สามัญทั่วไปในชีวิตประจำวัน ด้านความสัมพันธ์ทางด้านประเพณี เมื่อชนชาติอินเดียได้เข้ามาตั้งรกรากในประเทศไทยก็นำเอาประเพณีของตนเข้ามาปฏิบัติ ทำให้มีคำที่เนื่องด้วยประเพณีเข้ามาปะปนในภาษาไทยและนานเข้าก็ได้กลายเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนไทย เช่น ตรียมพายวายุ มาฆบูชา ตักบาตรเทโว ดิถี กระจายสารท เทศน์มหาชาติ กลืน จรดพระนังคัลแรกนาขวัญ ฉัตรมงคล พิฆฆมงคล เป็นต้น ด้านความสัมพันธ์ทางด้านวัฒนธรรม อินเดียเป็นประเทศที่เจริญทางด้านวัฒนธรรมมานาน อิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมของอินเดียมีต่อนานาประเทศทางภาคพื้นตะวันออก ก่อนที่วัฒนธรรมตะวันตกจะเข้ามา ไทยได้รับอิทธิพลของอินเดียทุกสาขา เช่น ศิลปะ ศิลปะไทยได้รับอิทธิพลจากอินเดีย ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม เช่น ทางดนตรีและนาฏศิลป์ ภาษาที่ใช้เนื่องด้วยเป็นศิลปะจึงเข้ามาปะปนในภาษาไทย เช่น มโหรี ดนตรี ปี่พาทย์ ดาราศาสตร์ อินเดียมีความเจริญทางด้านดาราศาสตร์มาช้านานจนมีตำราเรียนกัน เมื่อวิชานี้แพร่หลายเข้ามาในประเทศไทย ทำให้คำต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก เช่น สุริยคติ จันทรคติ จันทรคราส การแต่งกาย ศัพท์ทางด้านวัฒนธรรม การแต่งกายที่ได้รับมาส่วนใหญ่เป็นเครื่องทรงของพระมหากษัตริย์ เช่น มงกุฏ ชฎา สังวาล สิ่งก่อสร้าง คำภาษาบาลีและสันสกฤตที่เกี่ยวกับสิ่งก่อสร้าง ส่วนใหญ่เป็นศัพท์ที่เรียกชื่อสิ่งก่อสร้างทางศาสนาและราชวัง เช่น นกสูล ปราสาท เจดีย์ เครื่องมือเครื่องใช้ เครื่องมือเครื่องใช้ที่ชาวอินเดียนำเข้ามาในประเทศไทย ทำให้เราได้รับคำที่เรียกเครื่องมือเครื่องใช้นั้นๆ เข้ามาใช้ด้วย เช่น อาวุธ ทัพพี คนโท การใช้ราชาศัพท์ การใช้ราชาศัพท์เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของไทย ที่ต้องการแยกศัพท์ของชนสามัญออกจากศัพท์ที่ใช้กับพระราชาและเชื้อพระวงศ์ เป็นเหตุให้เราใช้คำบาลีและสันสกฤต ซึ่งถือว่าเป็นภาษาชั้นสูงเข้ามาใช้ เช่น พระเนตร พระบาท พระกรรม บางคำก็รับเข้ามาเป็นคำสุภาพ เช่น บิดา มารดา เป็นต้น

แต่ความยากลำบากของภาษาบาลีและสันสกฤตอีกประการหนึ่งก็คือเป็นภาษากลุ่มที่มีวิภัติปัจจัยในการสร้างคำศัพท์มาใช้ในวลีและประโยค ซึ่งไม่เป็นที่คุ้นเคยมากนักทั้งเป็นการสร้างความยุ่งยากสำหรับคนที่ศึกษาไวยากรณ์ของภาษาไทยที่มีโครงสร้างไม่เหมือนกัน เพราะภาษาไทยมีลักษณะเป็นคำโดดส่วนมากก็จะมีคำศัพท์ที่เป็นคำสั้นๆ สื่อความหมายง่าย ๆ ตรง ๆ ด้วยปัญหาดังที่กล่าวผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นที่ต้องทำการพัฒนารายวิชาที่สอนให้ได้เนื้อหาที่สมบูรณ์ เข้าใจง่ายมีเนื้อหาอยู่ในทิศทางเดียวกันมีรูปแบบการสอนแบบเดียวกัน และเน้นการศึกษาที่เรียบง่ายเหมาะสมกับระยะเวลาไม่ยาวนานเกินไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 เอกการสอนภาษาไทย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต ซึ่งผู้วิจัยคาดหวังว่า การศึกษาค้นคว้านี้จะเป็ประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยสำหรับนักศึกษาโดยภาพรวม และการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีลึกซึ้งลงไปในภาษาบาลีสันสกฤตสืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย จากการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเจตคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาไทยที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน

ข้อคำถามในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยและเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาไทยได้รับการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน นักศึกษามีพัฒนาการขึ้นอย่างไร

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยของชั้นปีที่ 3 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ได้รับการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย สูงกว่าก่อนเรียน

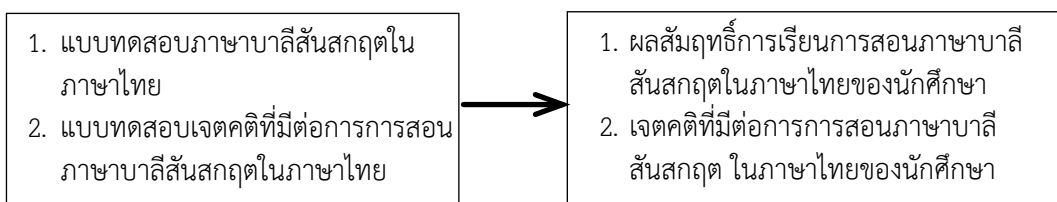
2. เจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยของชั้นปีที่ 3 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ได้รับการเรียนรู้หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสาร และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้เสนอกรอบแนวคิดในการวิจัยตามลักษณะตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (ส่วนกลาง)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ (ส่วนกลาง) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 58 รูป/คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ (ส่วนกลาง) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก จำนวน 40 รูป/คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย ตามหลักสูตร ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปี 2554 ประกอบด้วยเนื้อหาต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ประวัติภาษาบาลีและสันสกฤต
- 2) ระบบเสียงของภาษาบาลีและสันสกฤต
- 3) ระบบคำของภาษาบาลีและสันสกฤต
- 4) ความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาบาลีและสันสกฤต
- 5) หลักเกณฑ์การใช้คำภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย
- 6) อิทธิพลของภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย
- 7) วิเคราะห์คำภาษาบาลีและสันสกฤตที่ใช้ในภาษาไทย
- 8) วิเคราะห์คำภาษาบาลีและสันสกฤตที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาร่วมกันสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมและเอื้อต่อการเรียน โดยอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้จัดเตรียมสื่อการเรียนที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่เรียน เช่น เกม เพลง เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) มีการทดสอบนักศึกษาก่อนเรียนเพื่อทดสอบความรู้ที่มีอยู่ จากนั้นอาจารย์เสนอเนื้อหาใหม่ โดยอาจารย์จะนำนักศึกษาไปเผชิญกับสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง อาจารย์เป็นผู้อธิบายเนื้อเรื่องให้นักศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) นักศึกษาเข้าไปสวมบทบาทในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง โดยนักศึกษาร่วมเลือก วางแผน หรือหาวิธีการแก้ไขปัญหา มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจมีการตัดสินใจทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาจารย์เป็นผู้คอยแนะนำ กระตุ้นให้อยากคิดอยากทำเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) นักศึกษาใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจารย์และนักศึกษาร่วมกันสร้างขึ้นได้อย่างอิสระภายใต้สถานการณ์ที่ตนเองเผชิญอยู่ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่น ๆ ได้

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นการวัดและประเมินผล อาจารย์ผู้สอนมีการวัดประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรมที่นักศึกษาเข้าไปเผชิญกับสถานการณ์นั้น ๆ

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองเป็นแบบปรนัย เลือกตอบ 4 ตัวเลือก แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว จำนวน 40 ข้อ

3. แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจำนวน 30 ข้อ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรและจุดประสงค์ของรายวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย เพื่อกำหนดเนื้อหาและพฤติกรรม ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เพื่อใช้เป็นแนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ศึกษาเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

2) สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยที่กำหนดไว้ในหลักสูตรจำนวน 40 ข้อ เป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ (multiple choice) 4 ตัวเลือก

3) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตที่ใช้ในภาษาไทยจำนวน 40 ข้อ ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตที่ใช้ในภาษาไทย

ศึกษาแบบวัดเจตคติจากเอกสาร และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คือ การวัดทัศนคติเบื้องต้นของรวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์ (2533, หน้า 1-58) การวิจัยเบื้องต้นของบุญชม ศรีสะอาด (2535, หน้า 69-70) วิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540, หน้า 19-30) การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ ของ เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ (2520, หน้า 29-40) โดยแบบวัดเจตคติเป็นแบบวัด

เจตคติชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert method) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 183-186) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินไว้ 5 ระดับ ซึ่งประกอบด้วย ข้อความเชิงนิมมานและข้อความเชิงนิเสธ

1) เชิงนิมมาน (positive statement)

เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5 คะแนน

เห็นด้วย 4 คะแนน

ไม่แน่ใจ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1 คะแนน

2) เชิงนิเสธ (negative statement)

เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1 คะแนน

เห็นด้วย 2 คะแนน

ไม่แน่ใจ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย 4 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5 คะแนน

3) การแปลความหมายของแบบวัดเจตคติ ทั้งรายข้อ และภาพรวมถือเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2535, หน้า 100) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ไม่แน่ใจ

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4) สร้างแบบวัดเจตคติ โดยเขียนข้อความ (statement) ที่จะใช้วัดให้ครอบคลุม องค์ประกอบ ด้านความรู้ความเข้าใจ (cognitive component) ด้านความรู้สึก (affective component) และด้านพฤติกรรม (behavior component) ตามแนวคิดของโรเซนเบิร์กและโฮฟแลนด์ร่วมกับแนวคิดของ สุชา จันทน์เอม (2539, หน้า 242-243)

5) นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์จำนวน 30 ข้อ ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่เป็นกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยใช้ t-test dependent
3. เปรียบเทียบคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่เป็นกลุ่มทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองและหลังการทดลองไป โดยการทดสอบค่าที แบบ Non pooled Independent t-test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ ได้แก่

- 1) ร้อยละ (Percentage) ใช้สูตร P ของบุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 104)

$$\text{สูตร} \quad P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทนความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทนจำนวนความถี่ทั้งหมด

- 2) ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ของคะแนน โดยใช้สูตรของ บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 105)

$$\text{สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนนักเรียน

- 3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร S.D. ของ บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 106)

$$\text{สูตร } S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X^2 แทน คะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

\sum แทน ผลรวม

4) การทดสอบสมมติฐาน (t - test) (นิภา เมธาวีชัย, 2543, หน้า 238)

$$\text{สูตร } t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t = ค่าที-เทสต์ (t- test)

$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 = ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 = จำนวนคะแนนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์และความคงทนทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย ที่เรียนตามสภาพจริง ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 74.14 และรองลงมา คือ เพศชายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25.86

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย นักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.45 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.90 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

3. คะแนนเฉลี่ยการวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยก่อนเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 ส่วนนักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 นักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยก่อนเรียน สูงกว่านักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยหลังเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์และความคงทนทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผลสัมฤทธิ์และความคงทนทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่เรียนตามสภาพจริง ได้ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย นักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.45 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.90 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

ซึ่งสอดคล้องกับ ถิรนนท์ วงศ์วิวัฒน์ (2552) ที่ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ การแปลภาษาอังกฤษ พบว่า จากการทดสอบก่อนและหลังใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้

แบบฝึกหัดเสริมทักษะการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ (ร้อยละ 60) ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกหัดเสริมทักษะการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย จากชุดแบบฝึกหัด ทั้ง 8 ชุด สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ หัสกุล เต่าสุวรรณ (2547, หน้า 60) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง ซึ่งพบว่าผลสัมฤทธิ์และทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 80 คือมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 83.88 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงเป็นการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่ช่วยให้ได้เรียนรู้จากสภาพความเป็นจริงได้เผชิญกับสถานการณ์ กิจกรรม การสอนในแต่ละขั้นตอนทำให้เกิดความสนใจและต้องการที่จะเรียนรู้ สนทนา ซักถาม แสดงความคิดเห็นกับเพื่อน หรือจากข้อความ จากสื่อที่พบในชีวิตประจำวัน รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนิวมาน ซีคาตา และ เวสลาจ (Newman Secada and Wehlage อ้างถึงใน ราเชน มีศรี, 2545, หน้า 39) ที่ได้ศึกษาและ สังเกตสภาพการจัดการ เรียนรู้ภายในห้องเรียน เพื่อศึกษาถึงสภาพห้องเรียนที่ส่งเสริมให้เกิดความคิด โดยการแยกการสำรวจออกเป็น 2 ส่วน คือ บทบาทของผู้เรียน และบทบาทของครูภายในห้องเรียน พบว่าเมื่อครูและผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนตามสภาพจริงแล้วนั้น ความสำคัญของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จมากที่สุดก็ต่อเมื่อได้นำความรู้ที่เรียนมาใช้และพัฒนาแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้

2. จากผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยการวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตใน ภาษาไทยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราช วิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยก่อนเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 ส่วนนักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษา ไทยหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 นักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤต ในภาษาไทยก่อนเรียน สูงกว่านักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย หลังเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

ซึ่งสอดคล้องกับคลอสไมเออร์ (Klausmier. 1985, pp. 179 – 196 ; อ้างถึงใน วิมล พงษ์ ปาลิต, 2541, หน้า 49) ที่กล่าวถึงอิทธิพลที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย คุณลักษณะ ของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางสมองและสติปัญญา เช่น ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติและค่านิยมที่ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมา คือ คุณภาพการสอนของอาจารย์ เป็นต้น และยังมียอดประกอบอีกประเภทหนึ่งซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนว่าจะเพิ่มขึ้น หรือลดลงได้คือ ระยะเวลาที่ใช้วัดความคงทนในการจำ ดังที่ ชัยพร วิชชาวุธ และธีรพร อูธรรมโณ (2525, หน้า 118) กล่าวว่า การทดสอบหลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งไปแล้วนั้น ผู้เรียนยัง สามารถจำในเรื่องที่เรียนรู้ไวด้านมากน้อยเพียงใด จึงจำเป็นต้องมีระยะเวลาที่เหมาะสมในการวัดความ คงทนในการจำ ควรเป็นช่วงเวลาระยะสั้นประมาณ 14 วัน หลังจากที่ผ่านมาการเรียนรู้อันแล้ว ดังที่ กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528, หน้า 246) กล่าวว่า เพื่อให้ความคลาดเคลื่อนต่างๆ น้อยลง ควรเว้นช่วงเวลา

ในการสอนซ้ำห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ การทำให้ผู้เรียนเกิดความจำระยะยาวได้ดั่งนั้น โดยการจัดบทเรียนให้เป็นระเบียบเป็นหมวดหมู่ พยายามเชื่อมโยงความสัมพันธ์เพื่อให้จำบทเรียนได้ง่ายและนานขึ้น ตลอดจนการจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และคงไว้ซึ่งประสบการณ์หาความรู้ในช่วง เวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นความคงทนในการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ที่จำได้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1) จากผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย หลังเรียนผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทำให้ทราบได้ว่าวิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอนสามารถช่วยให้นักศึกษามีความเข้าใจในเรียนได้ดีกว่าเดิม ฉะนั้น ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนของคณะศึกษาศาสตร์ควรนำไปแบบอย่าง และควรพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพมากยิ่งขึ้น

2) จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยก่อนเรียน สูงกว่านักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยหลังเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ ฉะนั้น ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนของคณะศึกษาศาสตร์ ควรนำผลการวิจัยไปใช้กับนักศึกษาทุกระดับชั้นและเผยแพร่ข้อมูลไปยังสาขาอื่น ๆ ที่มีอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1) ควรทำการวิจัย ศึกษาศึกษาตัวแปรตามอื่น ๆ นอกเหนือจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษา สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2) ควรส่งเสริมให้มีการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายในรายวิชาอื่น ๆ และระดับชั้นต่าง ๆ ให้มากขึ้นเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

3) ควรส่งเสริมให้มีการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายในสาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

- คณะอนุกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้, กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). *แนวทางการนำมาตรฐานหลักสูตรไปสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้และการวัดประเมินผลตามสภาพจริง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- ชัยพร วิชาวุธและธีรพร อวรรณโณ. 2525. *แนวคิดและการพัฒนาใหม่ในการปลูกฝังจริยธรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เชิดศักดิ์ โมวาสินธุ์. (2520). *การจัดทัศนคติและบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2546). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศึกษาพรการพิมพ์.
- ดวงเดือน พันธุนาวิณ. (2530). *การวัดและการวิจัยเจตคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์.
- ถิรนนท์ วงศ์วิวัฒน์. (2552). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจหลักสูตร 2 ปี ต่อเนื่อง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุมโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการแปลภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิชิต ฤทธิ์จรรยา. (2545). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เอเชีย ออฟเคอร์มีส์.
- _____. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้: ปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หัสสกุล เต่าสุวรรณ . (2547). *ผลสัมฤทธิ์และทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏพระนคร.
- ราชน มีศรี. (2545). *การเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อพัฒนาการคิด*. *การศึกษา กทม*. ปีที่ 25 ฉบับที่ 12 (ก.ย. 2545), หน้า 4-12.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศึกษาพรการพิมพ์.
- วิมล พงษ์पालิต. (2541). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบแก้ปัญหากับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญา นินพณ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วิสันต์ ภูแก้ว. (2529). *ภาษาบาลีสันสกฤตที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย*. พิมพ์ลักษณ์, กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา, ม.ป.ป.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2523). *บาลี-สันสกฤตที่สัมพันธ์กับภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.